
Grozījumi:

18.10.2012. likums / LV, 169 (4772), 25.10.2012. / Stājas spēkā 26.10.2012.
06.03.2014. likums / LV, 57 (5117), 20.03.2014. / Stājas spēkā 03.04.2014.

Saeima ir pieņēmusi un Valsts
prezidents izsludina šādu likumu:

Negodīgas komercprakses aizlieguma likums

I nodaļa. Vispārīgie noteikumi

1.pants. Likumā lietotie termini

(1) Likumā ir lietoti šādi termini:

1) **komercprakses īstenotājs** — jebkura fiziskā vai juridiskā persona, kas savas saimnieciskās vai profesionālās darbības ietvaros īsteno komercpraksi, kā arī jebkura cita fiziskā vai juridiskā persona, kas rīkojas komercprakses īstenotāja vārdā vai uzdevumā;

2) **komercprakse** - darbība (uzvedība, apgalvojums, komerciāla saziņa, tirgvedība) vai bezdarbība (noklusējums), kas tieši saistīta ar tirdzniecības veicināšanu, preces (ķermeniskas vai bezķermeniskas lietas) pārdošanu vai pakalpojuma sniegšanu patērētājam.

(2) Citi šā likuma termini un jēdzieni lietoti Patērētāju tiesību aizsardzības likuma izpratnē.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 06.03.2014. likumu, kas stājas spēkā 03.04.2014.)

2.pants. Likuma mērķis

Likuma mērķis ir nodrošināt patērētāju tiesību un ekonomisko interešu aizsardzību, aizliedzot komercprakses īstenotājiem izmantot negodīgu komercpraksi attiecībā pret patērētājiem.

3.pants. Likuma darbības joma

(1) Šis likums definē negodīgu komercpraksi, kā arī reglamentē uzraudzības iestāžu kompetenci.

(2) Šā likuma noteikumi attiecas uz komercpraksi, kas tiek īstenota attiecībā uz patērētāju pirms līguma noslēgšanas, līguma slēgšanas laikā, kā arī pēc līguma noslēgšanas.

(3) Šā likuma noteikumi neskar:

1) līgumiskās attiecības, jo īpaši līguma spēkā esamību, slēgšanu un sekas, noteikumus par preču vai pakalpojumu nekaitīguma un drošuma prasībām, kā arī strīdu pakļautību tiesai;

2) saimnieciskās darbības veikšanas vai speciālo atļauju (licenču) izsniegšanas nosacījumus, kā arī uz reglamentētajām profesijām attiecinātus ētikas kodeksus vai citus noteikumus, kuru mērķis ir uzturēt augstus profesionālās ētikas standartus;

3) dārgmetālu izstrādājumu provēšanu.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 06.03.2014. likumu, kas stājas spēkā 03.04.2014.)

4.pants. Negodīgas komercprakses aizliegums un negodīgas komercprakses pazīmes

(1) Negodīga komercprakse ir aizliegta.

(2) Komercprakse ir negodīga, ja iestāties vismaz viens no šādiem nosacījumiem:

1) tā neatbilst profesionālajai rūpībai un būtiski negatīvi ietekmē vai var būtiski negatīvi ietekmēt tāda vidusmēra patērētāja vai tādas patērētāju grupas vidusmēra pārstāvja ekonomisko rīcību attiecībā uz precī vai pakalpojumu, kam šī komercprakse adresēta vai ko tā skar;

2) tā ir maldinoša;

3) tā ir agresīva.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 06.03.2014. likumu, kas stājas spēkā 03.04.2014.)

4.¹ pants. Kaitējuma atlīdzināšana

Persona, kurai negodīga komercprakse nodarījusi kaitējumu, ir tiesīga celt prasību tiesā likumā noteiktajā kārtībā.

(06.03.2014. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 03.04.2014.)

5.pants. Labas prakses kodekss

(1) Lai veicinātu patērētāju tiesību un ekonomisko interešu aizsardzību un šā likuma noteikumu ievērošanu, saimnieciskās vai profesionālās darbības veicēji vai to izveidotās profesionālās biedrības var izstrādāt labas prakses kodeksu.

(2) Labas prakses kodekss ir brīvprātīga saimnieciskās vai profesionālās darbības veicēju vienošanās vai noteikumu kopums, kas nav reglamentēts tiesību aktos un regulē to komercprakses īstenošanu rīcību, kuri ir apņēmušies pildīt labas prakses kodeksā noteiktās saistības vienā vai vairākos komercprakses veidos, kā arī vienā vai vairākās saimnieciskās vai profesionālās darbības jomās. Labas prakses kodeksā ir aizliegts veicināt negodīgu komercpraksi.

(3) Labas prakses kodeksā var ietvert godīgas komercprakses vadlīnijas un profesionālās rūpības kritērijus, kas atbilst attiecīgajā saimnieciskās vai profesionālās darbības jomā vispārārstītai godīgai tirgus praksei un labas ticības principam.

(4) Šā likuma 14.pantā minētās uzraudzības iestādes ir tiesīgas pēc savas iniciatīvas vai pēc saimnieciskās vai profesionālās darbības veicēja vai veicēju izveidotas profesionālās apvienības pieprasījuma izvērtēt labas prakses kodeksu un sniegt attiecībā uz to rekomendējošu viedokli un ieteikumus par labas prakses kodeksu atbildīgajai personai.

(5) Par labas prakses kodeksu atbildīgā persona šā likuma izpratnē ir saimnieciskās vai profesionālās darbības veicējs vai šādas darbības veicēju izveidota profesionāla apvienība, kas izstrādā un pārskata labas prakses kodeksu un uzrauga tajā ietverto noteikumu ievērošanu.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 06.03.2014. likumu, kas stājas spēkā 03.04.2014.)

II nodaļa. Profesionālajai rūpībai neatbilstoša komercprakse un patērētāja ekonomiskās rīcības negatīva ietekmēšana

6.pants. Profesionālajai rūpībai neatbilstoša komercprakse

Komerckpraksi uzskata par profesionālajai rūpībai neatbilstošu, ja tā netiek veikta ar tāda līmeņa prasmi un rūpību, ko patērētājs var pamatoti sagaidīt un kas atbilst attiecīgajā saimnieciskās vai profesionālās darbības jomā vispāratzītai godīgai tirgus praksei un labas ticības principam.

7.pants. Patērētāja ekonomiskās rīcības negatīva ietekmēšana

(1) Par patērētāja ekonomisko rīcību būtiski negatīvi ietekmējošu uzskata tādu komercpraksi, kura būtiski mazina patērētāja iespēju pieņemt uz informāciju balstītu lēmumu un kuras rezultātā patērētājs var pieņemt tādu lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu, kādu citādi nebūtu pieņēmis.

(2) Par patērētāja pieņemtu lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu jebkurā gadījumā uzskatāms patērētāja lēmums:

- 1) iegādāties preci vai saņemt pakalpojumu, vai atturēties no šādas rīcības;
- 2) par to, kādā veidā un ar kādiem noteikumiem iegādāties preci vai saņemt pakalpojumu;
- 3) samaksāt preces vai pakalpojuma cenu pa daļām vai kopumā;
- 4) paturēt preci, pieņemt pakalpojumu vai izmantot iespēju īstenot savas likumīgās vai līgumiskās patērētāja tiesības.

(06.03.2014. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 03.04.2014.)

8.pants. Patērētāju grupas ekonomiskās rīcības negatīva ietekmēšana

(1) Ja komercprakse var būtiski negatīvi ietekmēt tikai konkrēti nosakāmas patērētāju grupas ekonomisko rīcību, ko komercprakses īstenotājs varētu saprātīgi paredzēt, ņemot vērā faktu, ka šie patērētāji sava garīgā vai fiziskā stāvokļa, vecuma vai nepamatotas uzticēšanās (arī pieredzes vai zināšanu trūkuma) dēļ ir īpaši neaizsargāti pret attiecīgo praksi, preci vai pakalpojumu, tad šādu komercpraksi vērtē no attiecīgās patērētāju grupas vidusmēra pārstāvja viedokļa.

(2) Šā panta pirmajā daļā noteiktais neskar komercprakses īstenotāja tiesības reklamā izmantot pārspīlētus un tādus izteicienus, kuri nav uztverami burtiski.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 06.03.2014. likumu, kas stājas spēkā 03.04.2014.)

III nodaļa. Maldinoša komercprakse

9.pants. Maldinošas darbības

(1) Komerckpraksi uzskata par maldinošu, ja, ņemot vērā visus apstākļus, patērētājs tās ietekmē pieņem vai var pieņemt tādu lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu, kādu viņš citādi nebūtu pieņēmis. Komerckpraksi uzskata par maldinošu šādos gadījumos:

- 1) tās ietvaros tiek sniegta nepatiesa informācija vai šī informācija jebkādā veidā, tostarp vispārējās pasniegšanas ziņā, maldina vai varētu maldināt vidusmēra patērētāju pat tad, ja faktiski ir pareiza;
- 2) komercprakses īstenotājs izmanto preces vai pakalpojuma tirdzniecības veicināšanas pasākumus, tostarp salīdzinošu reklāmu, tādā veidā, kas rada neskaidrību par preci vai pakalpojumu, preču zīmi, tirdzniecības nosaukumu, preces ražotāja vai pakalpojuma sniedzēja nosaukumu (firmu) vai citu atšķirības zīmi;
- 3) komercprakses īstenotājs neievēro labas prakses kodeksā paredzētos pienākumus, kaut arī ir apņēmies tos pildīt un norādījis, ka labas prakses kodekss viņam ir saistošs.

(2) Vērtējot komercprakses atbilstību, ņem vērā:

- 1) preces vai pakalpojuma esamību, raksturu un galvenās īpašības, piemēram, preces vai pakalpojuma pieejamību; ieguvumus no preces vai pakalpojuma; ar preci vai pakalpojumu saistītos riskus; preces vai pakalpojuma darbību, saturu, piederumus, pēcpārdošanas apkalpošanu un sūdzību izskatīšanas kārtību; ražošanas un piegādes metodi un datumu; piegādes apstākļus; preces vai pakalpojuma nolūku, lietošanu,

daudzumu, specifiskācijas, ģeogrāfisko vai komerciālo izcelsmi; paredzamos preces vai pakalpojuma lietošanas rezultātus; preces vai pakalpojuma testēšanas vai pārbaudes rezultātus;

2) komercprakses īstenotāja saistību apjomu, attiecīgās komercprakses mērķi un preces vai pakalpojuma pārdošanas procesa īpatnības, jebkuru paziņojumu vai simbolu attiecībā uz tiešu vai netiešu komercprakses īstenotāja, preces vai pakalpojuma sponsorēšanu vai atbalstīšanu;

3) cenu vai cenas aprēķināšanas veidu vai atlaižu esamību;

4) preces apkopes, nomaiņas, labošanas vai detaļas nepieciešamību;

5) komercprakses īstenotāja iedabu, raksturīgās pazīmes un tiesības, piemēram, viņa identitāti un vērtību, kvalifikāciju, statusu, atzīšanu, reputāciju, piederību pie kādas biedrības vai saistību ar to, rūpnieciskā, komerciālā vai intelektuālā īpašuma tiesības vai viņa saņemtās godalgas un apbalvojumus;

6) patērētāja tiesības, tostarp prasījuma tiesības attiecībā uz līguma noteikumiem vai drošuma prasībām neatbilstošu precī vai pakalpojumu.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 06.03.2014. likumu, kas stājas spēkā 03.04.2014.)

10.pants. Maldinoša noklusēšana

(1) Komercpraksi uzskata par maldinošu, ja, ņemot vērā visas tās īpatnības un apstākļus, kā arī tajā izmantotā saziņas līdzekļa ierobežojumus, var secināt, ka:

1) tiek noklusēta būtiska informācija, kas vidusmēra patērētājam ir nepieciešama, lai pieņemtu uz informāciju balstītu lēmumu, un komercprakses ietekmē vidusmēra patērētājs pieņem vai var pieņemt tādu lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu, kādu citādi nebūtu pieņēmis;

2) komercprakses īstenotājs būtisku informāciju slēpj vai sniedz neskaidri, nesaprotami, divdomīgi vai nepiemērotā laikā, vai nenorāda komercprakses komerciālo nolūku, ja tas jau no konteksta nav skaidrs, un rezultātā vidusmēra patērētājs pieņem vai var pieņemt tādu lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu, kādu citādi nebūtu pieņēmis.

(2) Ja komercpraksē izmantotais saziņas līdzeklis ir vietas vai laika ziņā ierobežots, tad, vērtējot to, vai informācija ir noklusēta, ņem vērā saziņas līdzekļa ierobežojumus un komercprakses īstenotāja veiktos pasākumus patērētāju informēšanai ar citiem līdzekļiem.

(3) Ja komercprakses īstenotājs izmantotajai komerciālās saziņas formai piemērotā veidā piedāvā patērētājam iegādāties precī vai saņemt pakalpojumu un norāda preces vai pakalpojuma īpašības un cenu, tādējādi dodot iespēju patērētājam veikt pirkumu (turpmāk — uzaicinājums veikt pirkumu), par būtisku uzskata šādu informāciju, ja tā jau no konteksta nav skaidra:

1) preces vai pakalpojuma galvenās īpašības tādā apjomā, kas ir piemērots izmantotajam saziņas līdzeklim un konkrētajai precei vai pakalpojumam;

2) komercprakses īstenotāja adresi un identitāti un, ja komercprakses īstenotājs darbojas cita tās īstenotāja uzdevumā, - tad arī šā cita komercprakses īstenotāja adresi un identitāti;

3) cenu (ieskaitot nodokļus) vai (ja preces vai pakalpojuma īpašību dēļ cenu nav iespējams aprēķināt iepriekš) tās aprēķināšanas veidu, kā arī visus papildu (pārvadāšanas, piegādes vai pasta) izdevumus, ja tādi ir, vai (ja šiem izdevumiem atbilstošos maksājumus nav iespējams aprēķināt iepriekš) norādi, ka komercprakses īstenotājs var iekasēt papildu maksājumus;

4) samaksas, piegādes, līguma izpildes un sūdzību izskatīšanas kārtību, ja tā atšķiras no kārtības, kādu paredz profesionālās rūpības kritēriji;

5) atteikuma un citas līguma izbeigšanas tiesības.

(4) Par būtisku informāciju uzskatāmas arī prasības, kas informācijas sniegšanai noteiktas patērētāju tiesību aizsardzību vai preču pārdošanu un pakalpojumu sniegšanu reglamentējošos Kopienas tiesību aktos vai nacionālajos normatīvajos aktos, kuru normas izriet no Kopienas tiesību aktiem, it īpaši informācija par distances līgumu, distances finanšu pakalpojumu līgumu, brīvdienu mītnes ilgtermiņa lietošanas tiesību līgumu, brīvdienu pakalpojumu ilgtermiņa

līgumu, brīvdienu mītnes ilgtermiņa lietošanas tiesību vai ilgtermiņa brīvdienu pakalpojumu tālākpārdošanas līgumu un brīvdienu mītnes ilgtermiņa lietošanas tiesību apmaiņas līgumu, līgumu par patēriņa kredītu, par kompleksiem tūrisma pakalpojumiem, par preču un pakalpojumu cenu norādēm, par zālēm, par informācijas sabiedrībai sniedzamiem pakalpojumiem, par privātajiem pensiju fondiem un par apdrošināšanas līgumu.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 06.03.2014. likumu, kas stājas spēkā 03.04.2014.)

11.pants. Maldinoša komercprakse jebkuros apstākļos

Komercprakse jebkuros apstākļos ir maldinoša, ja komercprakses īstenotājs:

- 1) uzdodas par labas prakses kodeksa parakstītāju, bet tas neatbilst patiesībai;
- 2) izmanto uzticības zīmes, kvalitātes zīmes vai līdzīgas zīmes bez nepieciešamās atļaujas;
- 3) sniedz patiesībai neatbilstošu informāciju par to, ka labas prakses kodeksu ir apstiprinājusi valsts pārvaldes iestāde vai privāto tiesību subjekts;
- 4) sniedz patiesībai neatbilstošu informāciju par to, ka attiecībā uz viņa darbību konkrētā jomā vai arī attiecībā uz preci vai pakalpojumu ir apliecināta atbilstība; ka šo darbību, preci vai pakalpojumu ir ieteikusi vai atļāvusi valsts pārvaldes iestāde vai privāto tiesību subjekts vai ka, sniedzot šādu informāciju, neievēro nosacījumus, ar kādiem apliecināta atbilstība vai dots konkrētais ieteikums, vai piešķirta lietošanas atļauja;
- 5) aicina iegādāties preces vai saņemt pakalpojumus par noteiktu cenu, neinformējot patērētāju par iemesliem, kuru dēļ var paredzēt, ka komercprakses īstenotājs nespēs šīs vai līdzvērtīgas preces vai pakalpojumus piedāvāt, piegādāt vai iepirkt no piegādātāja par tādu pašu cenu, saprātīgā laikposmā un pieņemamā daudzumā, ņemot vērā preci vai pakalpojumu, reklāmas apjomu un piedāvāto cenu;
- 6) aicina iegādāties preces vai saņemt pakalpojumus par noteiktu cenu, taču atsakās parādīt piedāvāto preci patērētājiem vai atsakās pieņemt pasūtījumu vai to apmierināt saprātīgā laikposmā, vai arī demonstrē preces vai lietas ar defektiem, lai veicinātu citas preces vai pakalpojuma pārdošanu;
- 7) nepatiesi apgalvo, ka prece vai pakalpojums būs pieejams tikai ļoti ierobežotu laiku vai būs pieejams ar īpašiem noteikumiem tikai ļoti ierobežotu laiku, tādējādi rosinot patērētāju nekavējoties pieņemt lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu un nedodot viņam iespēju vai pietiekamu laiku pieņemt uz informāciju balstītu lēmumu;
- 8) nodrošinot pēcpārdošanas apkalpošanu, saziņā ar patērētāju lieto valodu, kas ir oficiālā valoda Eiropas Savienības dalībvalstī, kur pats atrodas, vai citā valstī, bet šī valoda netika lietota saziņā ar patērētāju pirms darījuma noslēgšanas un komercprakses īstenotājs nav iepriekš par to skaidri brīdinājis patērētāju;
- 9) apgalvo vai kā citādi rada iespaidu, ka preci drīkst likumīgi pārdot vai pakalpojumu sniegt, bet tas neatbilst patiesībai;
- 10) patērētāja likumīgās tiesības traktē kā īpašu komercprakses īstenotāja piedāvājumu;
- 11) nolūkā veicināt preces pārdošanu vai pakalpojuma sniegšanu izmanto plašsaziņas līdzekļa redakcionālo saturu (reklāmraksts), par ko maksājis komercprakses īstenotājs, to skaidri saturiski, ar attēliem vai skaņu nenorādot patērētājam identificējamā veidā;
- 12) nepatiesi apgalvo, ka patērētāja vai viņa ģimenes personiskā drošība ir apdraudēta, vai sniedz nepatiesu informāciju par iespējamā riska pakāpi tādā gadījumā, ja patērētājs neiegādāsies attiecīgo preci vai neizmantos attiecīgo pakalpojumu;
- 13) īsteno tirdzniecības veicināšanas pasākumus attiecībā uz noteikta ražotāja vai pakalpojuma sniedzēja precei vai pakalpojumam līdzīgu preci vai pakalpojumu tādā veidā, lai patērētājs maldīgi uzskatītu, ka preci ražojis vai pakalpojumu sniedzis noteiktais ražotājs vai pakalpojuma sniedzējs, bet tā nav patiesība;
- 14) veido vai atbalsta tirdzniecības veicināšanas piramīdveida shēmu, atbilstoši kurai patērētājs maksā par iespēju saņemt atlīdzību galvenokārt par citu patērētāju iekļaušanu shēmā, nevis par iespēju gūt labumu preču pārdošanas vai lietošanas vai pakalpojumu sniegšanas rezultātā;
- 15) sniedz patiesībai neatbilstošu informāciju par to, ka gatavojas pārtraukt tirdzniecību vai pārcelties uz citām

telpām;

16) apgalvo, ka prece vai pakalpojums var palīdzēt laimēt azartspēlēs, izlozēs vai loterijās;

17) sniedz patiesībai neatbilstošu informāciju par to, ka prece vai pakalpojums var palīdzēt izārstēt slimības, novērst disfunkciju vai fiziskos defektus;

18) sniedz būtiski nepatiesu informāciju par situāciju tirgū vai iespējām iegādāties preci vai saņemt pakalpojumu, tādējādi rosinot patērētāju iegādāties preci vai saņemt pakalpojumu ar tādiem noteikumiem, kuri ir neizdevīgāki par tiem, kādi ir spēkā normālā tirgus situācijā;

19) piedāvā konkursu un apgalvo, ka piešķirs balvas, taču neizsniedz nedz solītās balvas, nedz arī pieņemamu to ekvivalentu;

20) raksturo preci vai pakalpojumu ar vārdiem "bezmaksas", "par velti", "bez atlīdzības" vai tamlīdzīgi, bet patērētājam ir jāmaksā vēl kas vairāk virs nepieciešamajām izmaksām, kuras rodas, atbildot uz komercpraksi un saņemot preci vai pakalpojumu vai maksājot par preces piegādi;

21) reklāmas materiālā iekļauj rēķinu vai līdzīgu dokumentu par samaksu, tādējādi radot patērētājam nepatiesu iespaidu, ka viņš ir pasūtījis reklamēto preci vai pakalpojumu;

22) sniedz nepatiesu informāciju vai rada nepatiesu priekšstatu par to, ka rīkojas ar savu saimniecisko vai profesionālo darbību nesaistītā nolūkā, vai pats uzdodas par patērētāju;

23) rada nepatiesu priekšstatu, ka preces vai pakalpojuma pēcpārdošanas apkalpošana ir pieejama citā Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalstī, nevis tajā, kurā prece pārdota vai pakalpojums sniegts.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 06.03.2014. likumu, kas stājas spēkā 03.04.2014.)

IV nodaļa. Agresīva komercprakse

12.pants. Agresīvas un neatlaidīgas darbības, piespiešana un nesamērīgas ietekmes izmantošana

(1) Komercpraksi uzskata par agresīvu, ja, ņemot vērā visas tās īpatnības un visus apstākļus — neatlaidīgas darbības, piespiešanu, tostarp fiziska spēka vai nesamērīgas ietekmes izmantošanu, tā būtiski ietekmē vai var būtiski ietekmēt vidusmēra patērētāja izvēles vai rīcības brīvību attiecībā uz preci vai pakalpojumu un rezultātā patērētājs pieņem vai var pieņemt tādu lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu, kādu citādi nebūtu pieņēmis.

(2) Par nesamērīgu ietekmi uzskata varas pozīcijas izmantošanu pret patērētāju un patērētāja pakļaušanu spiedienam pat tādos gadījumos, kad fizisks spēks netiek lietots un netiek draudēts ar tā lietošanu, tomēr būtiski tiek ierobežota patērētāja iespēja pieņemt uz informāciju balstītu lēmumu.

(3) Lai noteiktu, vai komercpraksē ir izmantotas neatlaidīgas darbības, piespiešana vai nesamērīga ietekme, ņem vērā:

1) notikuma laiku, vietu, raksturu vai ilgumu;

2) to, vai nav pieļauta draudēšana vai aizvainošana ar vārdiem vai rīcību;

3) to, vai komercprakses īstenotājs nolūkā ietekmēt patērētāja lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu nav apzināti izmantojis konkrētu nelaimi vai tik nopietnus apstākļus, kas mazina patērētāja spriestspēju;

4) jebkurus apgrūtinājumus vai nesamērīgus nelīgumiskus šķēršļus, ko komercprakses īstenotājs liek patērētājam gadījumos, kad patērētājs vēlas izmantot līgumiskās tiesības, tostarp izbeigt līgumu vai izvēlēties citu preci, pakalpojumu vai arī citu pārdevēju vai pakalpojuma sniedzēju;

5) jebkurus draudus veikt prettiesiskas darbības.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 06.03.2014. likumu, kas stājas spēkā 03.04.2014.)

13.pants. Agresīva komercprakse jebkuros apstākļos

Komerckprakse jebkuros apstākļos uzskatāma par agresīvu, ja komercprakses īstenotājs:

- 1) rada iespaidu, ka patērētājs nevarēs atstāt attiecīgo telpu, pirms nebūs noslēdzis līgumu;
 - 2) ierodas pie patērētāja mājās, ignorējot viņa lūgumu atstāt šo māju vai neatgriezties tajā, izņemot gadījumu, kad komercprakses īstenotājs ierodas, lai panāktu patērētāja līgumisko pienākumu izpildi saskaņā ar normatīvajiem aktiem;
 - 3) ar telefona, faksa, e-pasta vai cita saziņas līdzekļa starpniecību izsaka uzstājīgus un patērētājam nevēlamus piedāvājumus, izņemot gadījumu, kad komercprakses īstenotājs to dara, lai panāktu patērētāja līgumisko pienākumu izpildi saskaņā ar normatīvajiem aktiem, un ievēro citos normatīvajos aktos noteiktos distancē saziņas līdzekļu izmantošanas ierobežojumus;
 - 4) prasa, lai patērētājs, kurš vēlas iesniegt pieteikumu par apdrošināšanas atlīdzības saņemšanu saskaņā ar noslēgto apdrošināšanas līgumu, iesniedz dokumentus, kas saprātīgi nav atzīstami par tādiem, kuri pamatotu šādu prasību, vai sistemātiski izvairās no atbildes uz attiecīgo saraksti, lai atturētu patērētāju no līgumisko tiesību izmantošanas;
 - 5) reklāmā iekļauj tiešu bērniem adresētu aicinājumu iegādāties precī vai saņemt pakalpojumu, vai arī pierunāt vecākus vai citus pieaugušos iegādāties precī vai saņemt pakalpojumu;
 - 6) pieprasa tūlītēju vai atliktu maksājumu par piegādātajām precēm vai sniegtajiem pakalpojumiem, ko patērētājs nav pasūtījis, vai pieprasa šādu precī vai lietu atdot vai glabāt, izņemot gadījumu, kad tiek piegādāta ekvivalenta prece vai sniegts pakalpojums saskaņā ar normatīvajiem aktiem par distancē līgumu;
 - 7) skaidri informē patērētāju, ka tas, neiegādājoties precī vai neizmantojot pakalpojumu, apdraudēs komercprakses īstenotāja darbību vai iztiku;
 - 8) rada nepatiesu priekšstatu, ka patērētājs jau ir ieguvis, iegūs vai pēc noteiktas darbības veikšanas iegūs balvu vai citu priekšrocību, lai gan patiesībā nekāda balva vai cita priekšrocība nav paredzēta, vai arī patērētājam tiek dota iespēja iegūt balvu vai citu priekšrocību pēc naudas samaksāšanas vai personisku izdevumu rašanās.
- (Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 06.03.2014. likumu, kas stājas spēkā 03.04.2014.)*

V nodaļa. Uzraudzība

14.pants. Uzraudzības iestādes

(1) Šā likuma ievērošanu atbilstoši savai kompetencei uzrauga Patērētāju tiesību aizsardzības centrs, zāļu jomā - Veselības inspekcija (turpmāk - Uzraudzības iestāde).

(2) Uzraudzības iestāde ir tiesīga pieprasīt, lai valsts pārvaldes iestādes, kas atbild par valsts kontroli un uzraudzību attiecībā uz noteiktām precēm vai pakalpojumiem, pārbauda konkrētas preces vai pakalpojuma atbilstību komercpraksē izmantotajai informācijai vai veic citas darbības, kas nepieciešamas komercprakses novērtēšanai.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 06.03.2014. likumu, kas stājas spēkā 03.04.2014.)

15.pants. Uzraudzības iestādes tiesības

(1) Uzraudzības iestāde veic komercprakses uzraudzību atbilstoši iestādes noteiktajām uzraudzības prioritātēm, izvērtējot iespējamā pārkāpuma ietekmi uz patērētāju kolektīvajām interesēm, kā arī nodrošinot līdzsvarotu komercprakses īstenotāju darbības uzraudzību:

- 1) pēc savas iniciatīvas, tai skaitā pamatojoties uz personas iesniegumu atbilstoši Patērētāju tiesību aizsardzības likumam;
- 2) pamatojoties uz tādas iestādes sniegtu informāciju, kuras kompetencē ir attiecīgās jomas uzraudzība un kontrole;
- 3) pamatojoties uz iesniegumu, ko iesniegusi Eiropas Savienības dalībvalsts iestāde, kura ir iekļauta Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī publicētajā tādu dalībvalstu iestāžu sarakstā, kuras ir tiesīgas pieņemt nolēmumu sakarā ar kompetentās iestādes iesniegumu par Eiropas Savienībā izdarīto patērētāju tiesību

pārkāpumu.

(2) Uzraudzības iestāde ir tiesīga:

1) izvērtējot komercprakses atbilstību šā likuma prasībām, pieprasīt un saņemt no komercprakses īstenotāja un citām fiziskajām un juridiskajām personām visu lietas būtības noskaidrošanai nepieciešamo informāciju, dokumentus un citus pierādījumus, kā arī mutvārdu paskaidrojumus par komercpraksē izmantotās informācijas patiesumu, darbības atbilstību šā likuma prasībām, kā arī noteikt informācijas, dokumentu un pierādījumu iesniegšanas termiņu un informācijas sniegšanas veidu;

2) veikt nepieciešamās pārbaudes, kontrolpirkumus vai kontrolpasūtījumus;

3) izdot un publicēt vadlīnijas, ietverot tajās ieteikumus komercprakses pilnveidošanai, lai uzlabotu patērētāju interešu aizsardzību attiecīgos tirgus sektoros (nozārēs), kā arī ierosināt, lai konkrēts komercprakses īstenotājs veic pasākumus patērētāju interešu aizsardzības līmeņa paaugstināšanai attiecīgos tirgus sektoros (nozārēs).

(3) Ja komercprakses īstenotājs nesniedz Uzraudzības iestādes pieprasīto informāciju vai sniedz to nepilnīgi, Uzraudzības iestāde ir tiesīga uzskatīt, ka komercpraksē izmantotā informācija ir neprecīza vai nepatiesa.

(4) Uzraudzības iestāde informē komercprakses īstenotāju par lietas izskatīšanas rezultātu.

(5) Uzraudzības iestāde, izvērtējot konstatētā pārkāpuma raksturu un iespējamo ietekmi, kā arī citus būtiskus apstākļus, ir tiesīga:

1) ierosināt, lai komercprakses īstenotājs tās noteiktajā termiņā nodrošina komercprakses atbilstību normatīvo aktu prasībām;

2) ierosināt, lai komercprakses īstenotājs tās noteiktajā termiņā rakstveidā apņemas novērst konstatēto pārkāpumu saskaņā ar šā likuma 15.¹ pantu;

3) pieņemt lēmumu par lietas izbeigšanu, izsakot aicinājumu komercprakses īstenotājam turpmāk savā darbībā nodrošināt komercprakses atbilstību normatīvo aktu prasībām.

(6) Šā panta piektajā daļā minētās tiesības neliedz Uzraudzības iestādei pieņemt šā panta astotajā daļā minētos lēmumus.

(7) Komercprakses īstenotājs nekavējoties, bet ne vēlāk kā triju darbdienu laikā pēc šā panta piektās daļas 1.punktā minētajā ierosinājumā noteiktā termiņa beigām informē Uzraudzības iestādi par izpildi, pievienojot izpildi apliecinošus pierādījumus. Ja saskaņā ar šā panta piektās daļas 1.punktu noteiktajā termiņā komercprakses atbilstība normatīvo aktu prasībām nav nodrošināta, Uzraudzības iestāde ir tiesīga pieņemt vienu vai vairākus šā panta astotajā daļā minētos lēmumus.

(8) Ja Uzraudzības iestāde atzīst komercpraksi par negodīgu, tā ir tiesīga pieņemt vienu vai vairākus lēmumus, ar kuriem:

1) nosaka komercprakses īstenotājam pienākumu atbilstošā veidā sniegt papildu informāciju, kas nepieciešama, lai nodrošinātu komercprakses atbilstību šā likuma prasībām;

2) nosaka komercprakses īstenotājam pienākumu nekavējoties izbeigt negodīgu komercpraksi;

3) aizliedz negodīgu komercpraksi, ja tā vēl nav uzsākta, bet ir paredzama;

4) nosaka komercprakses īstenotājam pienākumu publicēt attiecīgajai komercpraksi atbilstošā saziņas līdzeklī paziņojumu, kurā norādīta labotā informācija, atsaucot negodīgo komercpraksi;

5) uzliek naudas sodu šā likuma 15.² pantā noteiktajā kārtībā;

6) nosaka par labas prakses kodeksu atbildīgajai personai pienākumu izdarīt labojumus kodeksā, lai novērstu negodīgu komercpraksi.

(9) Šā panta astotajā daļā minētos lēmumus Uzraudzības iestāde ir tiesīga pieņemt arī tad, ja tai nav pierādījumu par komercprakses īstenotāja nodarītajiem zaudējumiem vai par to, ka pārkāpums izdarīts ar nodomu.

(10) Uzraudzības iestāde nesāk izvērtēt komercprakses atbilstību normatīvo aktu prasībām vai izvērtēšanu pārtrauc, ja ir pieņemts lēmums par lietas izbeigšanu vai par konkrēto negodīgas komercprakses aizlieguma pārkāpumu jau ir pieņemts viens no šādiem lēmumiem:

- 1) kāds no šā panta astotajā daļā minētajiem lēmumiem;
- 2) kāds no Reklāmas likuma 15.panta ceturtajā daļā minētajiem lēmumiem.

(11) Lai mazinātu negodīgas komercprakses aizlieguma neievērošanas dēļ radītās negatīvās sekas, Uzraudzības iestāde ir tiesīga informāciju par rakstveida apņemšanos ievietot savā mājaslapā, bet savu lēmumu daļēji vai pilnībā ievietot savā mājaslapā un publicēt oficiālajā izdevumā "Latvijas Vēstnesis", turklāt ar publicēšanu saistītos izdevumus sedz komercprakses īstenotājs.

(12) Uzraudzības iestāde lēmumu par negodīgu komercpraksi pieņem sešu mēnešu laikā no lietas ierosināšanas dienas. Ja objektīvu iemeslu dēļ šo termiņu nav iespējams ievērot, Uzraudzības iestāde to var pagarināt uz laiku, ne ilgāku par diviem gadiem, skaitot no lietas ierosināšanas dienas.

(13) Uzraudzības iestāde lēmumā ir tiesīga noteikt:

- 1) šā panta astotās daļas 1., 2., 3., 4. un 6.punktā minēto lēmumu izpildes termiņu. Lēmuma adresāts nekavējoties, bet ne vēlāk kā triju darbdienu laikā pēc lēmumā noteiktā termiņa beigām informē Uzraudzības iestādi par lēmuma izpildi, pievienojot izpildi apliecinošus pierādījumus;
- 2) šā panta astotās daļas 4.punktā minētajā lēmumā paredzētā komercprakses atsaukuma saturu, apjomu, kā arī veidu, kādā atsaukums izplatāms.

(14) Uzraudzības iestāde lietas par negodīgu komercpraksi izskata Administratīvā procesa likumā noteiktajā kārtībā, ciktāl šajā likumā nav noteikts citādi.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar 18.10.2012. un 06.03.2014. likumu, kas stājas spēkā 03.04.2014. Otrās, trešās, ceturtās, piektās, sestās, septītās, astotās, devītās, desmitās un vienpadsmitās daļas jaunā redakcija, kā arī divpadsmitā, trīspadsmitā un četrpadsmitā daļa stājas spēkā 01.07.2015. Sk. Pārejas noteikumus)

15.1 pants. Rakstveida apņemšanās

(1) Rakstveida apņemšanās ir dokuments, ko pēc Uzraudzības iestādes ierosinājuma paraksta komercprakses īstenotājs, apņemoties noteiktā termiņā novērst konstatēto pārkāpumu. Rakstveida apņemšanās var ietvert komercprakses īstenotāja apņemšanos:

- 1) neveikt noteiktas darbības;
- 2) veikt noteiktas darbības, tostarp sniegt papildu informāciju, kas nepieciešama, lai nodrošinātu komercprakses atbilstību šā likuma prasībām, publicēt attiecīgajai komercpraktei atbilstošā saziņas līdzeklī paziņojumu, kurā atsauc negodīgo komercpraksi;
- 3) atlīdzināt patērētājiem nodarītos zaudējumus.

(2) Parakstot rakstveida apņemšanos, kurā norādīts pārkāpums, kā arī tā novēršanas veids un termiņš, komercprakses īstenotājs atzīst, ka ir izdarījis konstatēto pārkāpumu. Rakstveida apņemšanās uzskatāma par saņemtu (stājas spēkā) ar brīdi, kad Uzraudzības iestāde apstiprina tās pieņemšanu, komercprakses īstenotājam rakstveidā apliecinot, ka attiecīgie pasākumi ir pietiekami pārkāpuma un tā ietekmes novēršanai. Uzraudzības iestāde apliecinājumu par rakstveida apņemšanās pieņemšanu paziņo Paziņošanas likumā noteiktajā kārtībā. Pārkāpuma novēršanas termiņš nepārsniedz laiku, kas nepieciešams, lai komercprakses īstenotājs varētu veikt paredzētos pasākumus un nodrošinātu patērētāju interešu ievērošanu, un parasti nedrīkst būt ilgāks par trim mēnešiem, izņemot gadījumus, kad ilgāku termiņu pamato paredzēto pasākumu raksturs.

(3) Ja komercprakses īstenotājs saskaņā ar šā likuma 15.panta piektās daļas 2.punktu rakstveidā apņemas novērst konstatēto pārkāpumu un rakstveida apņemšanās stājusies spēkā, Uzraudzības iestāde nepieņem šā likuma 15.panta astotajā daļā minētos lēmumus un izbeidz administratīvo lietvedību daļā par pārkāpumu, kuru komercprakses īstenotājs apņemas novērst. Ja Uzraudzības iestāde konstatē, ka rakstveida apņemšanās netiek pildīta, tā ir tiesīga pieņemt vienu vai vairākus šā likuma 15.panta astotajā daļā minētos lēmumus.

(4) Komerccprakses īstenotājs nekavējoties, bet ne vēlāk kā triju darbdienu laikā pēc šā panta trešajā daļā noteiktā termiņa beigām informē Uzraudzības iestādi par izpildi, pievienojot izpildi apliecinošus pierādījumus.
(06.03.2014. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 03.04.2014.)

15.² pants. Soda naudas piemērošana un piespiedu izpildes noteikumi

(1) Uzraudzības iestāde ir tiesīga par negodīgu komercpraksi uzlikt komercprakses īstenotājam soda naudu līdz 10 procentiem no tā pēdējā finanšu gada neto apgrozījuma, bet ne vairāk kā 100 000 *euro*. Soda naudas apmērs ir nosakāms samērīgs ar izdarīto pārkāpumu, ņemot vērā komercprakses īstenotāja veiktos pasākumus pārkāpuma novēršanai un zaudējumu atlīdzināšanai.

(2) Uzraudzības iestāde, pieņemot lēmumu par soda naudas uzlikšanu un tās apmēru, ņem vērā šādus apstākļus, kā arī izvērtē, vai pastāv šādi nosacījumi:

- 1) pieļautā pārkāpuma raksturs un ilgums, pārkāpuma radītā ietekme (zaudējumi patērētājiem), pārkāpuma izdarīšanas apstākļi, pārkāpēja loma pārkāpumā un pārkāpuma apjoms;
- 2) komercprakses īstenotājs līdz lēmuma pieņemšanas dienai ir atlīdzinājis vai sācis atlīdzināt patērētājiem nodarītos zaudējumus;
- 3) pārkāpums pārtraukts pēc komercprakses īstenotāja iniciatīvas;
- 4) komercprakses īstenotājs negodīgas komercprakses aizlieguma pārkāpumu izdarījis atkārtoti pēdējo divu gadu laikā, un tas konstatēts ar Uzraudzības iestādes lēmumu vai rakstveida apņemšanos;
- 5) komercprakses īstenotājs nav izpildījis rakstveida apņemšanos;
- 6) komercprakses īstenotājs ir kavējis lietas izskatīšanu vai slēpis izdarīto pārkāpumu.

(3) Uzraudzības iestādes uzlikto soda naudu komercprakses īstenotājs samaksā mēneša laikā no dienas, kad stājas spēkā lēmums par soda naudas uzlikšanu. Ja lēmums par soda naudas uzlikšanu nav izpildīts labprātīgi, tā piespiedu izpildi veic tiesu izpildītājs. Uzraudzības iestāde ir atbrīvota no valsts nodevas par lēmuma iesniegšanu izpildei.

(4) Ja lēmumi, kas pieņemti saskaņā ar šā likuma 15.panta astotās daļas 1., 2., 3., 4. vai 6.punktu, nav izpildīti labprātīgi, Uzraudzības iestāde tos izpilda piespiedu kārtā saskaņā ar Administratīvā procesa likumu. Uzraudzības iestāde, veicot uz noteiktu darbību vai darbības aizliegumu vērsta lēmuma piespiedu izpildi, var uzlikt piespiedu naudu vienā reizē ne vairāk kā 10 000 *euro*.

(5) Uzliktās piespiedu naudas apmērs ir nosakāms samērīgs ar izdarīto pārkāpumu. Uzraudzības iestāde, nosakot šā panta ceturtajā daļā minētās piespiedu naudas apmēru, ņem vērā šā likuma 15.panta astotās daļas 1., 2., 3., 4. un 6.punktā minēto lēmumu nepildīšanas ietekmi (zaudējumus patērētājiem) un ilgumu, kā arī citus apstākļus, kuriem ir nozīme lietā.

(6) Samaksātās naudas summas ieskaita valsts pamatbudžetā.

(06.03.2014. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 03.04.2014. *Pants stājas spēkā 01.07.2015. Sk. Pārejas noteikumus*)

16.pants. Uzraudzības iestādes lēmums par elektroniskā līdzekļa vai tā daļas darbības ierobežošanu vai apturēšanu

(1) Ja komercprakses īstenotājs ilgstoši nepilda šā likuma 15.panta astotās daļas 1., 2. vai 3.punktā minēto lēmumu vai šā lēmuma nepildīšana ir radījusi vai var radīt būtisku kaitējumu patērētāju kolektīvajām interesēm, Uzraudzības iestāde ir tiesīga veikt nepieciešamos tehniski iespējamus pasākumus, lai uz laiku līdz pārkāpuma novēršanai ierobežotu vai apturētu negodīgas komercprakses īstenošanā izmantotā elektroniskā līdzekļa vai tā daļas darbību. Par elektronisko līdzekli šā likuma izpratnē uzskatāma tīmekļa vietne, tiešsaistes lietojumprogramma, domēna vārds un citi elektroniskie līdzekļi.

(2) Uzraudzības iestādes lēmums par elektroniskā līdzekļa vai tā daļas darbības ierobežošanu vai apturēšanu stājas spēkā tā pieņemšanas dienā.

(06.03.2014. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 03.04.2014. Panta jaunā redakcija stājas spēkā 01.07.2015. Sk. Pārejas noteikumus)

17.pants. Uzraudzības iestādes lēmums par komercprakses īstenotāja vai tā uzņēmuma (struktūrvienības) darbības apturēšanu vai atjaunošanu

(1) Ja komercprakses īstenotājs ilgstoši nepilda šā likuma 15.panta astotās daļas 1., 2. vai 3.punktā minēto lēmumu vai šā lēmuma nepildīšana ir radījusi vai var radīt būtisku kaitējumu patērētāju kolektīvajām interesēm, Uzraudzības iestāde ir tiesīga pieņemt lēmumu, ar kuru uz laiku līdz pārkāpuma novēršanai tiek apturēta komercprakses īstenotāja vai tā uzņēmuma (struktūrvienības) darbība.

(2) Uzraudzības iestāde, konstatējusi šā panta pirmajā daļā minētās pārkāpuma pazīmes, rakstveidā brīdina komercprakses īstenotāju par komercprakses īstenotāja vai tā uzņēmuma (struktūrvienības) darbības apturēšanu, norādot konstatēto un uzaicinot komercprakses īstenotāju labprātīgi izpildīt Uzraudzības iestādes lēmumu un par izpildi rakstveidā paziņot Uzraudzības iestādei.

(3) Šā panta otrajā daļā minētajā brīdinājumā Uzraudzības iestāde norāda termiņu, pēc kura tiks pieņemts lēmums par komercprakses īstenotāja vai tā uzņēmuma (struktūrvienības) darbības apturēšanu. Ja brīdinājumā norādītajā termiņā komercprakses īstenotājs ir pilnībā izpildījis Uzraudzības iestādes lēmumu un par izpildi rakstveidā paziņojis Uzraudzības iestādei, Uzraudzības iestāde nepieņem lēmumu par komercprakses īstenotāja vai tā uzņēmuma (struktūrvienības) darbības apturēšanu. Ja brīdinājumā norādītajā termiņā komercprakses īstenotājs nav pilnībā novērsis Uzraudzības iestādes lēmumā norādīto pārkāpumu un par izpildi rakstveidā paziņojis Uzraudzības iestādei, tā pieņem lēmumu par komercprakses īstenotāja vai tā uzņēmuma (struktūrvienības) darbības apturēšanu. Lēmums par komercprakses īstenotāja vai tā uzņēmuma (struktūrvienības) darbības apturēšanu stājas spēkā tā pieņemšanas dienā.

(4) Uzraudzības iestāde triju darbdienu laikā pēc tam, kad pieņēmusi lēmumu par komercprakses īstenotāja vai tā uzņēmuma (struktūrvienības) darbības apturēšanu, noplombē vai aizzīmogo komercprakses īstenotāja saimnieciskās darbības vietu, kurā noticis pārkāpums.

(5) Ja pēc tam, kad Uzraudzības iestāde pieņēmusi lēmumu par komercprakses īstenotāja vai tā uzņēmuma (struktūrvienības) darbības apturēšanu, attiecīgā darbība tiek turpināta vai tiek bojātas vai noņemtas plombas vai aizzīmogojumi, vainīgās personas atbilstoši nodarījumam saucamas pie likumā noteiktās atbildības.

(6) Ja komercprakses īstenotājs ir pilnībā izpildījis Uzraudzības iestādes lēmumu un par izpildi rakstveidā paziņojis Uzraudzības iestādei, tā veic pārbaudi un triju darbdienu laikā atjauno komercprakses īstenotāja vai tā uzņēmuma (struktūrvienības) darbību. Lēmums par komercprakses īstenotāja vai tā uzņēmuma (struktūrvienības) darbības atjaunošanu stājas spēkā tā pieņemšanas dienā.

(7) Uzraudzības iestāde triju darbdienu laikā pēc tam, kad pieņēmusi lēmumu par komercprakses īstenotāja vai tā uzņēmuma (struktūrvienības) darbības atjaunošanu, noņem plombas un aizzīmogojumus.

(06.03.2014. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 03.04.2014. Panta jaunā redakcija stājas spēkā 01.07.2015. Sk. Pārejas noteikumus)

18.pants. Uzraudzības iestādes lēmums par pagaidu noregulējumu

(1) Ja Uzraudzības iestādei ir pamats uzskatīt, ka pārkāpts negodīgas komercprakses aizliegums un šis pārkāpums var radīt tūlītēju un būtisku kaitējumu konkrētas patērētāju grupas ekonomiskajām interesēm, tā ir tiesīga pieņemt šā likuma 15.panta astotās daļas 2. vai 3.punktā minēto lēmumu kā pagaidu noregulējumu.

(2) Lēmums par pagaidu noregulējumu ir spēkā no tā paziņošanas brīža līdz brīdim, kad tas ar Uzraudzības iestādes lēmumu tiek atcelts vai grozīts vai kad stājas spēkā Uzraudzības iestādes galīgais lēmums.

(06.03.2014. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 03.04.2014. Panta stājas spēkā 01.07.2015. Sk. Pārejas noteikumus)

19.pants. Uzraudzības iestādes lēmuma pārsūdzēšana

(1) Uzraudzības iestādes lēmumu tā adresāts var pārsūdzēt Administratīvajā rajona tiesā normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā. Uzraudzības iestādes lēmuma pārsūdzēšana neaptur tā darbību, izņemot šā likuma 15.panta astotās daļas 5.punktā minētā lēmuma darbību.

(2) Uzraudzības iestādes lēmumu par šā likuma 16.pantā minēto elektroniskā līdzekļa vai tā daļas darbības ierobežošanu vai apturēšanu, 17.pantā minēto lēmumu par komercprakses īstenoāja vai tā uzņēmuma (struktūrvienības) darbības apturēšanu vai atjaunošanu, kā arī 18.pantā minēto lēmumu par pagaidu noregulējumu attiecīgā lēmuma adresāts var pārsūdzēt 10 dienu laikā no tā paziņošanas dienas. Lēmuma pārsūdzēšana neaptur tā darbību.

(3) Pieteikumu par Uzraudzības iestādes lēmumu par pagaidu noregulējumu tiesa izskata rakstveida procesā 14 dienu laikā. Tiesas lēmums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā pieņemšanas dienā.

(06.03.2014. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 03.04.2014. Pants stājas spēkā 01.07.2015. Sk. Pārejas noteikumus)

Pārejas noteikums

(Nodaļa 06.03.2014. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 03.04.2014.)

Šā likuma 15.panta otrās, trešās, ceturtās, piektās, sestās, septītās, astotās, devītās, desmitās un vienpadsmitās daļas jaunā redakcija, divpadsmitā, trīspadsmitā un četrpadsmitā daļa, 15.² pants, 16. un 17.panta jaunā redakcija, kā arī 18. un 19.pants (par Uzraudzības iestādes tiesībām uzlikt soda naudu par normatīvo aktu prasībām neatbilstošu komercpraksi un attiecīgās pārkāpuma lietas izskatīt Administratīvā procesa likumā noteiktajā kārtībā) stājas spēkā vienlaikus ar attiecīgiem grozījumiem Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā.

(Minētie grozījumi iekļauti likuma redakcijā uz 01.07.2015.)

Informatīva atsauce uz Eiropas Savienības direktīvām

(18.10.2012. likuma redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar 06.03.2014. likumu, kas stājas spēkā 03.04.2014.)

Likumā iekļautas tiesību normas, kas izriet no:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2005.gada 11.maija direktīvas 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK, un Eiropas Parlamenta un Padomes regulu (EK Nr. 2006/2004 ("Negodīgas komercprakses direktīva"));

2) Eiropas Parlamenta un Padomes 2009.gada 23.aprīļa direktīvas 2009/22/EK par aizliegumiem saistībā ar patērētāju interešu aizsardzību;

3) Eiropas Parlamenta un Padomes 2000.gada 8.jūnija direktīvas 2000/31/EK par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību).

Likums stājas spēkā 2008.gada 1.janvārī.

Likums Saeimā pieņemts 2007.gada 22.novembrī.

Valsts prezidents V.Zatlers

Rīgā 2007.gada 12.decembrī